

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI ARTÍSTICH
A. FERER Y CODINA RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

REDACCIÓ: Lleona 4 últim

lit. J. Sivilla

D. JULIÁN GAYARRE

Es un tenor sens igual
 fa del seu coll lo que vol
 y es un artista espanyol
 qu' ha guanyat un dineral.
 Al escoltarlo ab anhel
 un es creu sentí un arcàngel...
 No crech pas que hi hagi un àngel
 que millor canti en lo cel.

Escaler

PESOS

Casi bè sempre 's diu Pancho, no tè amichs; acostuma anar sol; fuma habanos dels que l' hi envia el dependent qu' ha deixat á la pulperia de la calle del Gallo à Santiago de Cuba y que costan allí á ocho por medio y com els hi passa el noy de cambra del bergantí H, li venen á quarto cada un; es cert que 'n surt algun de «jorro,» pero pot fer l' americano de vritat y ab poch diners.

Apesar de haberhi ja uns quants anys qu' ha tornat de la Isla, com no 's frequenta casi ab ningú, encara tè aquell accènt peculiar dels güajiros que va adquirir formant part integrant del ajuar de la tenda d' hont no 'n surtía ni per anar á missa. Els catalans residènts á la Isla no hi van may.

D' els duros, encara 'n diu pèsos; cutxero, de la carn d' olla, y menja arrós blanch ab ous ferrats y figas fregidas que li fan l' ilusió de plátanos.

Com que no tè ganas de tornar á passar el *charco* porque la tenda ja l' ha entregada al dependent que li envia els cigarros, es económich hasta l' eesageraciò; no 's véu en cap teatro ni café y saluda als coneguts d' un tros lluny de pòr que no «li pidan prestado.» Tots los seus renéchs 's redueixen al vocable: barajo! que va comensar á dir l' andemá d' haber arriuat á la Isla, y espera ab ánsia l' estiu per posarse el jipijapa que tè mes rentadas que una camisa de carboner. Generalment no perteneix á cap partit polítich; tot el seu ideal son las Cubas, obligacions y paper del Estat; no juga á l' alsa ni á la baixa y sols 's cuida de tallar cupòns el dia que li toca, portant los diners á casa com la formiga el grá de blat á las ntranyas de la terra. El téma de

las sevas conversacions quan pot arreplegarse ab algun colega, es Cuba; allavors parla ab fruiciò de quant era capitá de voluntaris en temps de 'n Dulce y esplica las sevas campanyas de pá sucát ab oli ab lo tò heróich ab que Ulisses aplicava á Calipso la part qu' havia prés en lo siti de Troya. La mulata Caridad també surt á colaciò; aquella mulata objecte del seus primers y únichs amors, adquirida en pago d' uns quants barrils de carn del nort, claus y frontisas, montánt d' un pagaré protestát al duenyo del Ingenio «Mavinga,» y de la que va tenir dotze fills que si bè no 'n va véndrer cap, va tenirlos llogats á onsa mensual cada un hasta que al retirarse 'ls va dá la *carta* y permís porque es guanyesin la vida. La mulata no; la mulata va passar al dependent en una de las partidas del inventari.

Al arriuar á la patria s' acostuma á casar el nostre protagonista ab alguna nevoda que ja fa déu ó dotze anys que son germá gran li guarda, y alguna vegada se 'l véu passejar ab algun *caganer* per los mòlles y tinglados, semblant més que pare de la criatura, el seu besavi, mentras la nevoda que no gosa surtir ab l' americano, per lo poch jóch que fa la parella, s' está á casa sèva pensant quan será el día que puga cumplir dignament la paraula que tè empenyada á n' en Juanet y posarli la botiga de lampista.

Desgraciadament, ó per sort, poch tarda á satisfer lo seu desitj. El pobre americano que per aclimatarse á Cuba, va sufrir un gran trastòrn en lo seu temperament sanguíneo, al tenir que tornarse á aclimatar á Europa li ha succehit lo que al filferro, que sí bè permét doblarse, es trenca irremisiblement al preténdrer tornar-lo á son estat primitiu. Lo tendér de la calle del Gallo comensa á enmalaltir; pert la gana de menjar arrós y figas fregidas y després d' uns quants dias de llit, per últim l' entrega al mitj d' un desvari que 'l torna á portar á Cuba; altra vegada es véu capitá de Ligeros de la Quarta companyia; y la mulata Caridad ab son típich mocador de Madrás al cap y la seva «manta de *burato*» arrossegánt el se-

rréll per terra, li passa los brassos de color sofért per 'l coll y al anar á imprimir sobre los llábis del americano los seus llábis, com dugas salsitxas de ca 'n Roure, li xiulan las orellas, se li torna fòsch y rés... Al cap de poch temps sols ne queda d' aquell americano, lo que están contant la nevoda y en Juanet sobre un tauléll de lampista del carrer de 'n Ventrelláns mes contents y alegres que unas pascuas: un grapat de PESOS.

PEPET DEL HORT

LA CARITAT

ODA

Es l' escala de Jacob

Nasquè ab lo «Fiat lux.» En lo desterro del nostre pare Adan, sos primers passos va donar junt ab ell; y de la terra los fruits y los tresòrs va senyalarli. Present qu' al desterrat donava encara com á llás d' unió nostre Etern Pare.

La prole de Caín mes tart revolta, va anegar lo Senyor; y altra vegada vas ser tú ¡Caritat! qui conduhia la nau que d' un nou mon llavor portava per dessobre del vell que 's derruhia.

Tú fòres la sens fél blanca coloma que hi vas portar la branca d' olivera com á iris de pau. Tú la que en boca del inspirat per Deu, lleys ensenyava al poble d' Israël. La llum divina que, com cinta de fòch al ayre encesa, al través del desert, al lluny mostrava aquella, p' el Senyor, terra promesa.

La que cayènt en l' aplegada boija, com llamp zitzagador ruènt baixava y á l' orgull abatia

qu' ignorant é insolènt lo cap alsava, enclouentlo en los plèchs de la mar roija.

En lo cimál del Gòlgota, abressada ab la Creu, sangueijant, la veijè un dia mitj tapada á ponènt, la blanca lluna.

De querub' habillada; alas fetas de nèu; dos estèls eran sos ulls angelicals; y guardadora del novell testament, l' hora esperava de llegir lo llegat del fill del home á aquella societat servil y esclava.

Oh! Caritat! Oh! balsa salvadora del vaixèll mundanal!... De tú impregnada l' eloquencia de Pau va lográ en Roma, los sócols socavar dels deus Olímpichs; y ab la sanch d' aquell mártir estovada l' iglesia dels pagans, del pont de Múlvio al Tíber rodolá bó y estimbada.

Tú fòres, Caritat, la blanca vela que com núvol de neu la mar creuhava á buscar un nou mon; quan ná Isabela de son frontal las joyas engrunava en la falda á Colon. Tú, la dehesa del pobre desvalgut; mística rosa! Escala de Jacob!... virtut hermosa! Jo 't veig encara avuy de brial vestida, pujar del rich l' escala artesonada en busca de socòrs... L' inmundada cova del bohèmi asqueròs petjar alegre á entregar la donada almoyna que pot ser salva una vida. Al capsal assentada

t mira l' apestat; y fins joyosa
respiras sa mortífera alenada.

En vá vol l' egoisme posar vallas
á ta marxa eternal qu' escólls no trova
ni en lo mortal fetór d' estreta arcóva,
ni entre 'l fum asfixiós de las batallas.

Del alcássar de Deu, en l' últim dia,
't veurán los mortals en l' áurea porta,
hermosa Caritat! y al Etern Pare,
mostrantne los faéls que t' ajudaren,
practicant per lo mon tas santas obras,
«Aquets son!»—H dlrás.—vènen á rébrer
lo «Deu n' hi dò» qu' un jorn van darlshi

'ls pobres.

A. FERRER CODINA

LO DE SEMPRES

En motiu de la revista que l' il·lustrat diari «La Renaixensa» fa de la última obra còmica de D. T. Baró «Lo Senyor Matxaca», lo Sr. B. que es qui la suscriu, s' en vá per los cerros de Ubeda y fent un hàbil rodetj cau sobre D. Frederich Soler (Pitarra), ab aquella tan mansseijada questió del exclusivisme en lo Teatro Catalá. Comensa lo senyor B. esclamantse de qué en las funcions de gala no s' haguessin posat en escena altrás obras que las de dit autor, sens saber si váren ser, com realment van serho, precisament aquellas las demanadas per los iniciadors d' aquellas funcions, com se li pot provar sempre que ho solliciti.

Luego descarrega el Sr. B. sas baterías sobre aquet cómodo sistema d' arreglar obras del Teatro francés y hasta espanyol que també es posan en escena en perjudici, deurá voler dir, de las que s' escrihuen originals per 'ls nostres celebrats ingenis.

Es vritat qu' en lo Teatro de Roma s' han posat en escena arreglos dels Srs. Bentura Bassegoda, Don Joaquím Riera y Bertran y altres, pero n' hi han hagut qu' han alcanasat brillant éxit y qu' han dat bon resultat á l' Empresa, molt principalment las qu' han donat á llum Pitarra, Ferrer y Codina, etc., com clarament ha pogut apreciarho el públich.

Debém també dir al revister malhumorat qu' alguns dels autors dramátichs quals noms deixa de continuar en la llista qu' estampa en son escrit, son autors que tenen

executoria d' originals, aplaudits y de talla y que al eliminarlos no fa més que darlshi més importancia y que entre las originals obras del seu original repertori hi figuran un «Pubill», un «Otgér», un «Full de paper» y altrás, joyas indiscutibles y sancionadas pe 'l públich y per la premsa ilustrada y de bona fé, y per consegüent blindadas contra els tiros de la malicia.

Tocant al exclusivisme de firmas á qu' es refereix lo crítich B. ha de desenganyarse; totas las empresas teatrals del mon posan las obras que més celebritat adquireixen y més bons resultats els hi donan; encare ha de naxer el que tiri pedras al seu terrat. Las obras que surten del cartèll, no las tréu l' empresa; lo públich es qui las despenja.

Y finalment dirém, referintnos encara á aquest predicat exclusivisme, que en lo que vá de temporada s' han estrenat un drama en 3 actes de D. P. A. Torres, una comedia en 3 actes de D. T. Baró, una comedia en un acte de D. A. Carreras y un altra del senyor Pous. En la actualitat s' está ensaijant un drama en 3 actes de R. Bordes y en cartera 'ns consta que hi han obras y no pocas de D. F. Soler (Pitarra) y del Sr. Ferrer y Codina.

Ahont es l' exclusivisme?

Que vol que l' empresa posi obras que no agradan? Bastant fá ab estrenarlas.

SERRALLONGA

TRES SONETOS

LA DONA GUAPA

Lo primer cop que 'm vaig casá, era guapa,
Y blanca, y bona mossa; 's deya Pepa,
Y habia festejat ab una trepa
De quinze ó vint, ab flor á la solapa.
Jo, que no era infalible com lo Papa,
Veig ara 'l disbarat que se m' increpa.
Vaig patí ab ella mes que aquell Massepa
Y aquell Joseph que hi va deixar la capa.
Me va arruinar, me va trencá una pipa
Qu' era un regalo de persona d' upa;
Va festejar, y quan va estar ben tipa
De posarme en ridícul y está etsupa,
Va fugi ab un viatjanthi vent en popa
Y va morir á l' altra part d' Europa.

LA DONA LLETJA

Lo segon cop que 'm vaig casá, era lletja,
Petita y botaruda com salsitxa,
Tan negra quasi bè com una fitxa
Y ab una boca gran com una bretxa.

Vaig veure 'l benestar per una esletxa
Y com que lo qu' es lleig ningú ho desitxa
¡Ay, noy! vaig jo pensar, ja tenim ditxa
Y fora aquell patir que gasta 'l fetxa.
¡Ay com me vaig errar! Sa mala fatxa
La feya tan gelosa, y motxa, y trutxa,
Que encara lo pensarhi m' empapatxa.
Me va fè torná 'l cor negre com sutxa,
Y al últim va morir de una rambatxa
Que, perque 'm va pegar, li va dá 'l jutje.

NI LLETJA NI GUAPA

¡Viudo per según cop! ¡Aixó es la vida!
Vaig dir tot satisfet. ¿Qui 'm posa veda?
Y la criada 'm va dur la sopa freda,
Y la veyá per tót sempre adormida.
Si la renyava jó, m' enviava á dida;
Anava descusit brut, fet un bleda...
Sense botons al lloch y lluhent com seda
De tant qu' era la roba revellida.
Aixó no pot anar si Deu no ho muda,
Vaig dir desesperat; mes fent la roda
Vaig torná á veure aquella lletja ruda
Y aquella guapa anant sempre á la moda,
Y aguántat noy, vaig dir, la llengua muda
Que encará aixó es un cel que Deu t' l
broda.

FULANO DE TAL

La major part dels diaris de Barcelona han dit que la comedia «Lo Sr. Matxaca» es bona y que habia sigut aplaudida el dia del estreno, quan va ser ruidosament xiulada y la concurrencia la va trovar dolenta. Cridém la atenció del públich sobre aixó per demostrarli lo que ja tenim dit, de que no han de fer cas de diaris quan vulgan saber la vritat. Si la comedia hagués sigut de Pitarra ó de Ferrer y Codina allaveras hágueran llegit cosas bonicas, pero es clar, aquets dos poetas no es fáil que arrivin á ministros ni molt menes.

Los nostres avis la sabian mes llarga que nosaltres; quan preguntavan pel diari, deyan: qué diu avuy l' embustero? Estavan acertats? fiesinshi y veurán si estavan en lo cert ó nó.

Després de llegir lo judici crítich de la xiulada comedia «Lo Sr. Matxaca» fet per «La Publicitat» que diu que va tenir bon éxit, llegéixin «El Monitor, La Renaixensa, La Nación» y algun altre, y es convencen de lo que ja tenim dit: si volen saberho del cert, hi han d' anar Diu un párrafo de lo judici insertat

BELLAS ARTS

PINTURA

POESIA

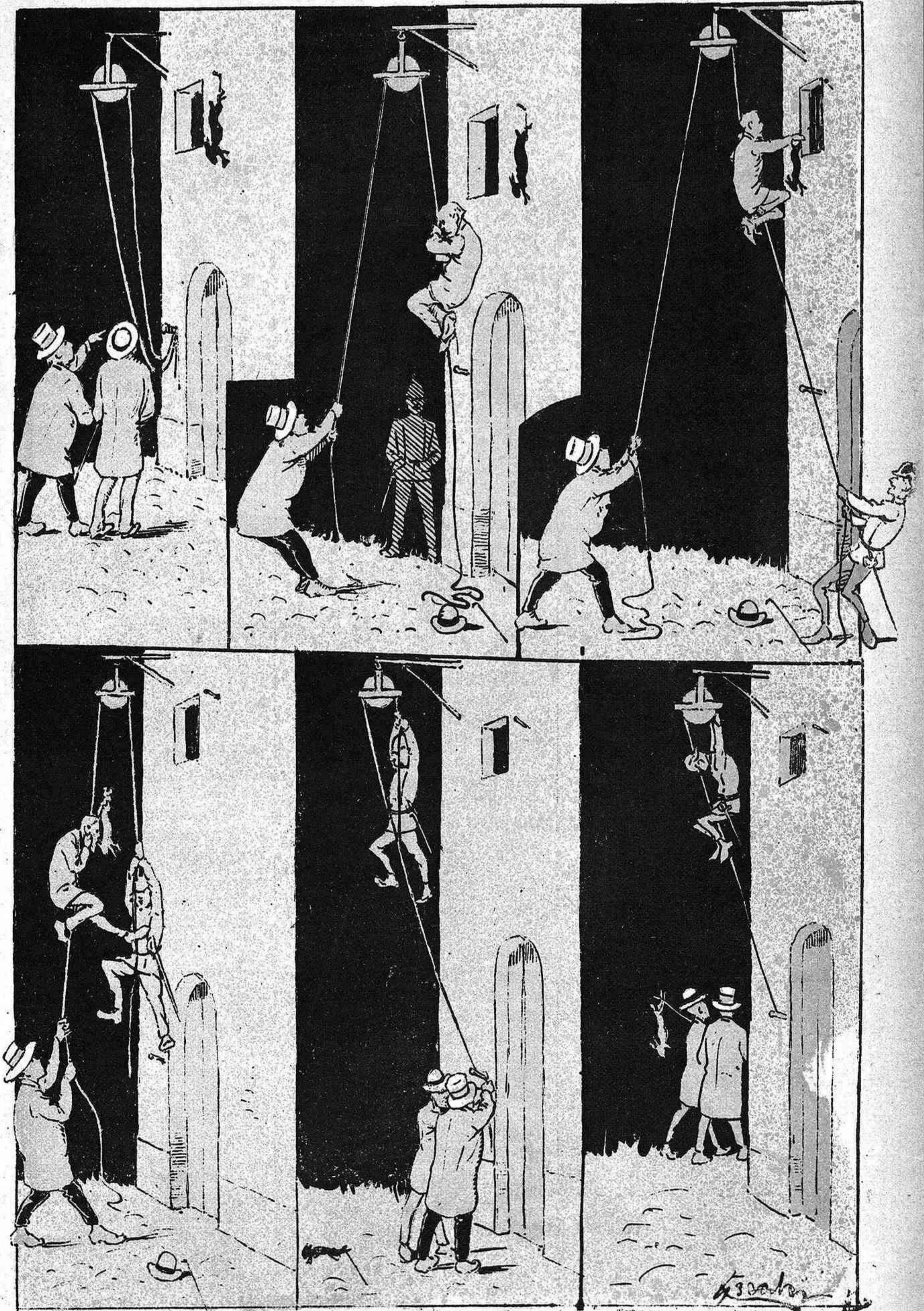
MUSICA

ESCULTURA

HISTORIA MUDA

per «El Monitor: Y no decimos más por no machacar á nuestros lectores que bastante machacados saldrían anoche del Teatro Romea, y machacados los actores que la representaron.»

Diu també en altre «La Renaixensa: Desitjém poguer en la vinenta revista aplaudir y tributar elogis á la obra estrenada, ja que aquest any no habém pogut lograrho encara en justicia.» Y «La Nación: La obra es desaliñada, inocente á todo serlo y de corte conocido. Hay chistes de almanaque y escenas sentimentales que hacen reir.»

Vaja, prou!

Diu «La Publicidad» que 'l cadávre que hi havia en lo pou del Teatro del Circo, estaba cabeza abajo y con las piernas *en la parte superior*.

Vaja, apaga que ja es al llit.

També diu, parlant de la desgracia mateixa, que s'ignora si la mort va ser ocasionada per suicidi.

Si s'ignora, callisho.

Hi ha gent que no respecta ni als morts!

Després haurá d'insertar més remittits com 'l de Eduart Vidal y Valenciano.

Diumenje va posarse en escena en lo Teatro Romea: «Tal farás tal trovarás.»

Rés!... alló del exclusivisme!

Lo sobretodo de Colon que varem dir era tallat Per 'n Walgomuth no es vritat; ja estranyavam que fos fet per un sastre tan acreditat.

AMOROSAS

Oreig qu' enjogassát corres
Robant l' esencia á las flors,
Porta un bès á ma estimada;
L' àngel pur de mos amòrs.

* *

Allá la nau vola,
Qui sap allá hont và!
Tal volta, infelisa, com la mna espe-
ransa,
¡Maymès tornarà!

* *

Ilusions de la mna vida
Sou com las onas del mar,
Que 'n tant que las unas venen
Altras desfètas s' en van.

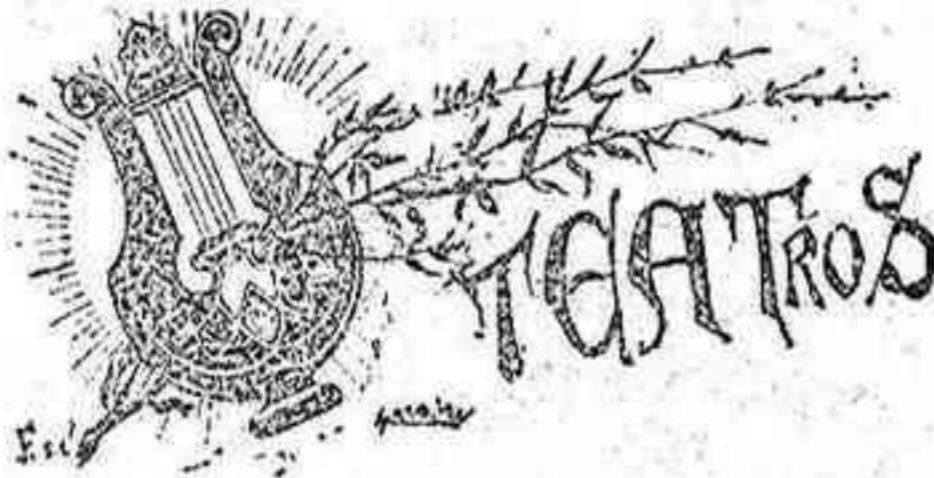
* *

Dígali á m' aymía
Que l' am, aureneta;
Pero no l' hi digas; puig s' entristiria,
Que 'm moro per ella.

* *

Ton amor vol la meva ànima,
y no 'm donas ton amor;
¡Pobra nau que 'n la tempesta
No pot arribar á port!

MANEL SUNYÉ Y BES.

En Romea s' ha estrenat la pessa en un acte «Lo Polisson» de D. Joseph M^a. Pous; pessa un poch grullera arrojada del Francés que vá fer escanyar de riurer al públich si bé cap al final cau bastant. L' autor fou eridat á las taulas. En lo desempenyo s' emportá la palma D. Joaquim Pinós per ser lo papèr mes graciós y per la idoneidad d' aquest actor en desempenyar aquesta classe de tipos. Fuentes y Virgili varen brodar los sèus: D. Ramon Valls molt bé tambe en lo de vell vert, com D. Lluís Muns fent el de un criat de la casa. Molt estranyém que la condesendencia de la simpática actriu Sra. Parreño arrivés hasta al punt d' admetrer un paper tan descarat é ignsinificant com el de la dama d' aquella pessa.

En lo Teatro de Catalunya s' ha estrenat ab molt bon éxit «Al agua patos».

En lo Teatro de l' Opera s' han reanudat las representacions alcançant un éxit la Traviata distinginse notablement la Sra. Svicher. La empresa de dit Coliseo 's proposa complaure al públich que no duptém sabrá correspondrer á tants bons desitjos.

PEPET DEL HORT.

SEMBLANSAS

—

En qué se sembla en Cánovas als colòms?

En que 'l xiulan,

En qué se semblan los carlins á las escombrarias?

En que 's tiran al carrer.

En qué se sembla en Rius y Taulet á un Cementiri?

En qu' está plé de créus.

En qué se sembla un home encostipat al café?

En que es mòka.

En qué se sembla la moneda á un llibre?

En que té fulls.

En qué se sembla un jugador á un ganibet?

En que talla.

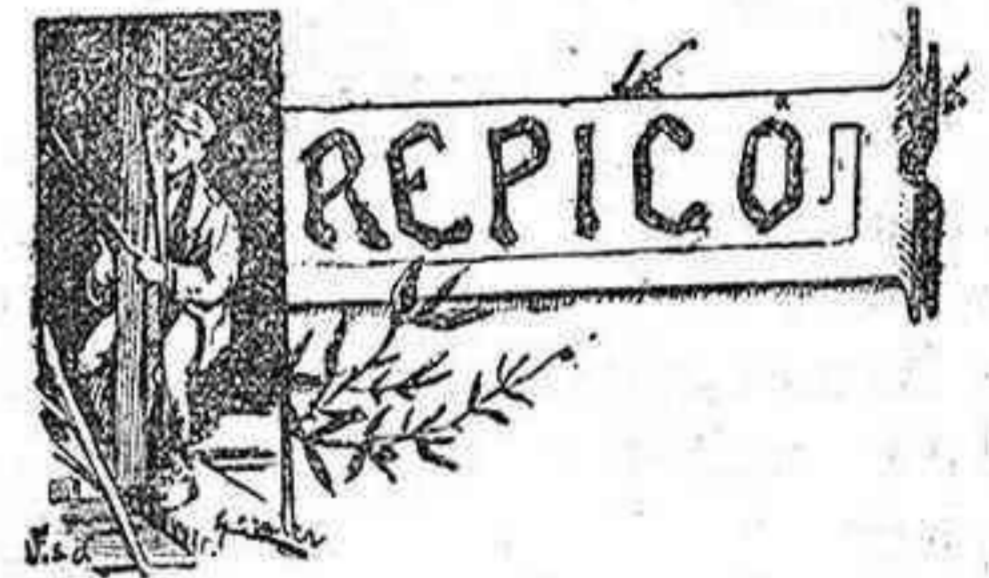
En qué se sembla un ministre á un llenyador?

En que fa el feig.

En qué se sembla un ou al Sol?

En que es pón.

PEPET DEL HORT

Aixís com la créu va passar d' objete infamant á honrosíssim per haber mort en ella N. S. Jesucrist, de la mateixa manera los conservadors preténen qu' els xiuléts han d' honrar d' aquí endevant á la persona á qui es dediquin, pues segons ells no poden sortir las personas honradas al carrer que no sigan xiuladas. Aixó y l' anar de la Estació del Ferro-carril á la Catedral á tall de persona Real, pinta el carácter lleugér y orgullós de la conservaduría.

En pochos dias han xiulat á tres notabilitats: á Gayarre en el Liceo; á D. Teodoro Baró en Romea y á Cánovas en Saragossa, Sevilla y Madrid; al primer li váren valer los xiuléts mil duros, al segon noranta rals y al tercer ni un quarto.

Me quedo ab los de 'n Gayarre.

Alguns curiosos 'ns han preguntat á qué obeheix aquesta divergencia de la premsa en apreciar las obras dramáticas. No ho vulgan saber perque no hi ha tanta tela en un coll de camisa de 'n Brindis de Salas.

Ab lo epígrafe de «El médico armado» anuncia el doctor Audet lo seu antisepsis que casi ho cura tot.

Ja 't veig un médico armado con truzá y acuchillado.

A la funció del divendres en lo

Teatro Romea á la que assistí lo senyor Romero Robledo, no es posá obra de D. Frederich Soler (Pitarra).

Ja deurá estar content lo revister B. de «La Renaixensa.»

No ho veu? home!... tot s' arregla.

Sembla que hi ha hagut forta reprimenda per lo del Teatro del Olimpo. Jo del Sr. Gobernador, al saber que 's matavan, tanco el local, apago el gas y els deixo á dins, fins que no haguesen pogut passar pel carrer de Mercaders, més qu' els que no hi senten de nás.

Un passatger de tercera del vapor «Isla de Luzón» ens va escriurer desde Cádiz que si habia de tornar á América, preferiria anarhi nadant; tant es lo content que va quedar.

Un dels concurrents al Teatro de Romea, la nit del divendres, va dir-me: ¿Qué redimoni déu tenir Don Paco dintre 'l nás que sempre se l' está burxant? Y es que debia portarhi el tabaco porque me va semblá que luego feya cigarrillos.

«L' Epoca, comentant los actuals fets, diu que estén en plena revolució y que 'ls conservadors haurian de ser cridats al poder per posar l' ordre.»

A tiros?

NOTICIAS MARITIMAS

Berganti Olérdula, capitá Mascaró ha xocat en el golfo «Diputació» ab lo vapor Maluquer que l' ha tirat á pico; valga que 'l capitá tenia costum d' anar sempre ab carbassas y es creu haurá pogut arribar á la costa á costa d' alguna esgarrinxada.

El navio d' alto bordo «Novas del Castillo» apenas arregladas las averias que sufrí en las ayguas de Zaragoza, vá embarrancá en Punta Sevilla y mes tart en Cabo Madrit. Los marinos vells crehuen que no podrá servir ja mes que per pontón, que es á lo que l' havian d' haber destinat.

MOVIMENT DEL PORT

Ha entrat al Port «Lo Brik-bark» francés «Font-rodona» procedent de Moncada ab cargament d' arroz, costellas á la graella y tripas ab romesco. Lo capitá no ha saltat encara en terra porque li allargan els pantalons.

El Asilo naval «Cras» ha surtit per S. Marti Provencals carregat de blau

eléctric, sébas y criaturas. N' ha deixadas unas quantas á la casa de lacticancia per l' altre viatge.

Vapor «Perillán» navega ab rumbo á Buenos Aires. Sos amichs «El Tribuno, La Broma, y El Zurriago» s' han quedat nadant entre dos ayguas.

Llaud «Publicitat» capitá «Mirón» de Palafrugell ab garrofas y gotillas á la ordre de D. T. Matxaca. Porta també una pacotilla de xiulèts y un geperut cabeza abajo y con las piernas en la parte superior.

Telegramas particulares

de LA TOMASA

Bruselas 13, 8 matí.—A un expositor de básculas li han ofert, mediant cent duros, una medalla d' or.

Buenos-Aires, 10-4 tarde.—Desde el primer del entrant Diciembre tots los espanyols que arribin s, haurán d' allotjar á las Pampas; en las poblacions ja no n' hi caben mes.

París, 15-6 matí.—Han sortit en direcció á la frontera espanyola gran número de wagons carregats de xiulèts; diu que passen de cent mil dotsenas sense contar los xiulèts dels conductors.

Constantinopla, 15-8 id.—El ministre del Exterior ha demanat ab gran urgencia un cargament de pildoras reconstituyents del doctor Formiguera.

Egipte, 16-5 matí.—Fent una excavació s' ha trovat una ferradura qu' es creu siga del burro que montava la verge, quan fugia del furor d' Herodes...

Es trevalla ab activitat per veurer si 's trovan las altras tres.

Olimpo, 14-3 id.—Després d' una salve cantada que ha fet esgarrifar, Apolo n' ha sortir ab un ull de vellut, Juno té un bras trencat y á Neptuno li han posat un nás com una péra de bon cristiá.

Júpiter Tonante ha manat tancar l' Olimpo y tot Deu al carrer.

Londres, 15-8 id.—Los inglesos han prés possessió de cá la Ciutat. Diu que no están per promesas, que no s' han pas de casar. Que lo que volen es ginestá; que s' acosta Córpus.

París, 15-4 id.—L' ajuntament ha demanat per exhibirho devant del Trocadero en la próxima Exposició, l' arch cascada de la Plaza de Catalunya, ab las taulas d' aygua y hasta els que la despatxan.

ANUNCIS

No més Neotafia! No més Neotafia!

Pildoras del Dr. Odét.

Ja no es mort no més qui vol!

Eterna juventut! Cent certificats de homes de més de vuitanta anys que no saben que ferse de las criaturas.

Tisichs de tercer grau qu' avuy fan de camalichs en la Riva.

Dónas avants estérils qu' ara necessitan tres nyinyeras!

Hidropichs que s' han hagut de fer estrenyer 'ls pantalons de déu á trenta kilometros.

Eterna salud!... Eterna vida!

Teatro del Circuito Barcelonés.

Trenta set empresaris s' hi han fet richs que no saben lo que 's tènem. Aprofitéu l' ocasió... Ara es l' hora! Ara es l' hora! qui en dona més?

Alli no cobran músichs ni manyans ni fustès... tothom trevalla de franch!

CORRESPONDENCIA.

Magarrinyas. També 'm fá esperar el vigilant devegadas y preneh paciencia.

Antonet del Corral. Descansi, que todo se andarà, com diuhen els Castellans.

Pere Pi. El seu sonét es una troca embullada. Busqui 'l cap y tornimho á enviar.

Y. Iglesias. L' article anirá, La décima pateix d' oféch; pot ser el Dr. Odét que ho cura tot, li arregli.

Cansalader. Ab lo quento que m' envia ja m' hi adormia l' ávia fa més de cinquanta anys. Aixó li fa ilusió?

Pau Bernat. Veurém d' insertarho tot; ho he mirat per sobre y m' ha agradat.

J. S. Com soch nou á la casa, m' ha passat algo per alt. Fássi com els cantors: repeteixiu.

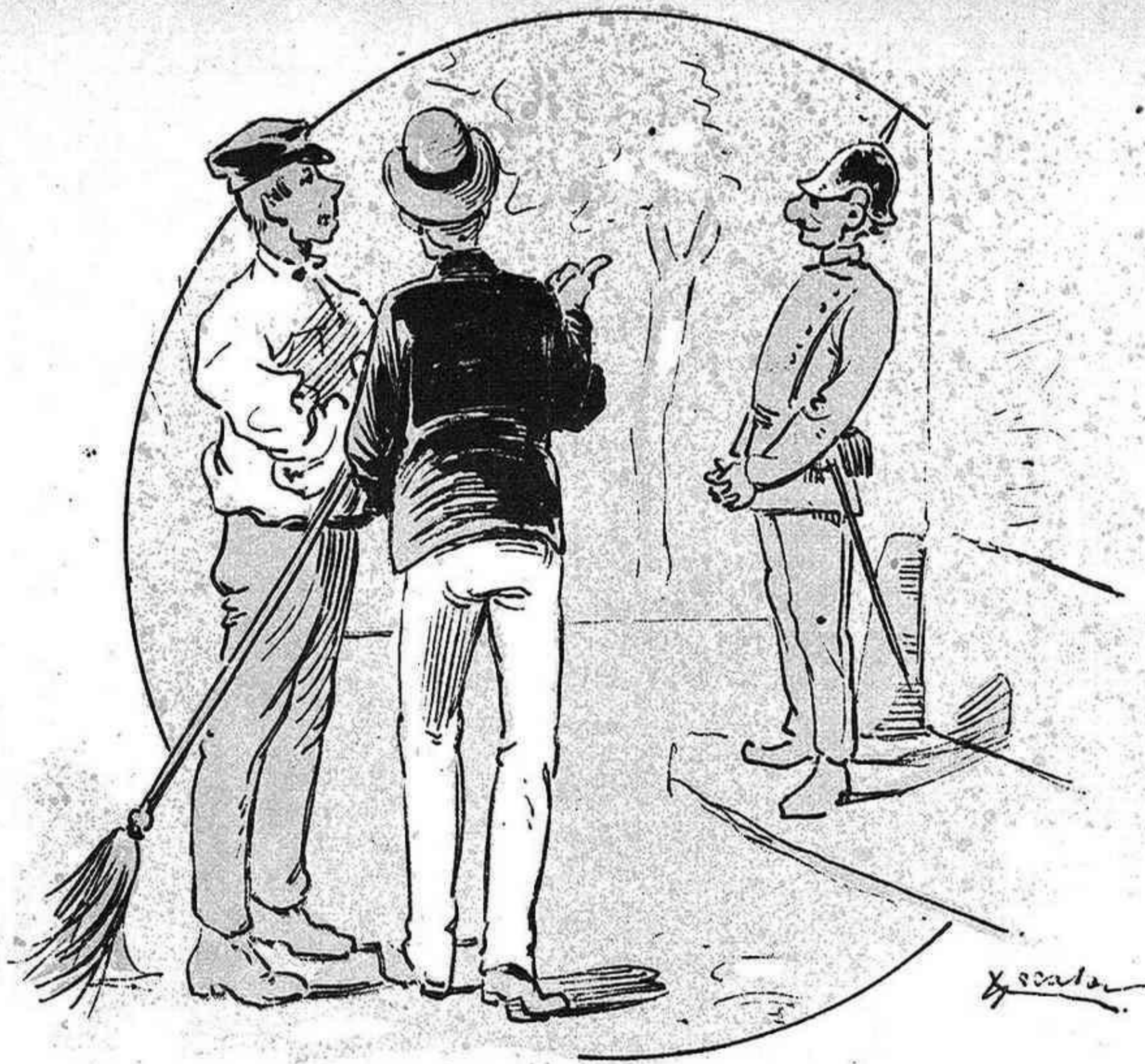
J. Fort, Pere Mas, Rosendo Rius y Res y Juan Llanut; qué no tonen rés que fer?... Fassin xiulets de canya qu' ara n' hi ha despatj.

P. Brot. La despedida anirá en lo próxim número. Lo que 'm passa» y l' article anirá luego.

Un astrónomo. No 'ns ficsi fetxas porque no podém prometer rés. Tot anirá.

Picio Adán y C^a. Lo sonét de que 'ns parla ja déu ser al cove y 'l fragment de la Serenata avuy ha anat á ferli companyia. Es véu que vosté déu menjar carn 'l divendres. de quaresma

Cabo Rendon. Quan li donguin els galóns de sargento diguins alguna cosa.

—Noy! no es el príncep de Baviera?
 —Si es un municipal dels nous.....

XARADA-CARTA

Al ciutadà Ego Sum y en particular al seu benvolgut J. Staramsa

Molt senyor meu: Ben puntual y ab tres ó quatre embastadas, li diré que ab las xaradas vostó 's fa molt lo total, No estranyi donchs la tal carta, puig sapiga de pe á pa que per l' art de conquestá no 'n fa pas dos prima-cuartu. D' ellas ne diu mal y tres que son dolentas, son bonas home donchs per las donas no te 'l genit pas espres. ¿Y son amich que dirá al llegir lo tal precepte alsa «amigo» y quin concepte de segú s' en formarà! P'esi mes senyor vasall, de donas no 'n vinga á treure que sino nos farà creue que 'n coneix algun serrall.

ANTONET DEL CORRALL.

II

Sr. D. Primera-dos Tersa y
 segona giradas
 Carrer del Tercera-dos.
TOTAL

Aquí tenen una carta dirigida á una persona que está en un poble de la provincia de Tarragona.
 FRANCISCO CERVERI.

LOGOGRIFO NUMERICH

- 1 2 3 4 5 6 7— Nom de home.
- 4 2 1 5 6 6— Un animal.
- 1 2 3 4 5— Nom de dona.
- 1 5 6 7— Una fruita.
- 1 5 6— Cosa dolsa.
- 3 5— Nota musical.
- 7— Una vocal.

A. T.

TERS DE SILABAS

.

Primera ratlla vertical y horisontal: Un moble; segona: Dia de la setmana; tercera: Utensili doméstich.

Ego Sum

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

XARADA.—Petaca.
 ROMBO.—

B
 BAL
 PALLA
 BALDIRI
 BALDOMERO
 LLIMONA
 ARENA
 IRA

ENTRETENIMENT.—Mal Pare.

La Tomasa.

PERIÓDICH IL-LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.
 Número corrent. . . . 10 céntims.
 Atrassat. 20 id.

NOTA.—Tota reclamació podrà dirigirse á la Imprempta y Administració de dit periódich, carrer de Basea; 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Daunis, Miró y Comp.ª